

Entrebancs inútils ⁽¹⁾

per

N. BATTESTINI

EL metge troba, en l'exercici de la seva professió, multitud d'entrebancs que el frenen i destorben, creats unes vegades per l'especial manera d'ésser dels malalts i de llurs famílies i d'altres per l'Estat. Entre els que aquest crea, n'hi ha dos que volem comentar i combatre des d'aquestes pàgines. Són: el llibre de vendes i la recepta de tòxics.

El llibre de vendes, imposat com a comprovant per a la recaptació de l'impost d'utilitats, vingué a carregar-nos amb una feina àrida i pesada, que forçosament havia de repugnar als metges que no som tenedors de llibres. Portar el llibre de vendes al dia exigeix dedicar-li un temps que sens dubte donaria millor rendiment al metge i als seus malalts i per extensió a la societat tota, dedicat, per exemple, a la lectura de l'abundosa producció científica repartida per llibres i revistes. Aquesta tasca fóra indubtablement més profitosa que la d'omplir amb xifres, alguna vegada convencionals, les columnes del llibre de vendes i la d'apuntar inicials de noms i cognoms, puix és evident que cap metge curós dels seus deures amb els clients posarà en el llibre de vendes llurs noms, sinó que interpretant cada cas tractat com un cas de secret professional ho farà emprant les inicials i no totes les lletres.

D'altra banda, la utilitat que pugui reportar al fisc el llibre de vendes és més que problemàtica. Qui vulgui amagar la xifra total dels seus ingressos, ho aconseguirà fàcilment rebaixant la quantitat de les xifres assentades o bé, senzillament, no assentant-les. Amb apuntar solament les quantitats el cobrament de les quals exigeix la presentació d'un rebut i omitir totes aquelles

cobrades directament del client, n'hi ha prou per a burlar els investigadors de nas més fi.

Quant a les visites fetes a desconeguts—possibles paranys parats pel fisc—amb assentar el seu import al llibre de vendes pot quedar tranquil el metge prudent que vulgui rebaixar oficiosament els seus ingressos, sense comprometre's. La suma de quantitats assentades d'aquesta manera estarà tan per sota com es vulgui de la suma total recaptada, però el temps esmerçat en aquestes combinacions financeres serà també molt gran, més gran potser que si es portés el llibre tal com la llei mana. I dic la llei per a diferenciar-la de la raó, puix si bé és veritat que el metge ha de contribuir a les càrregues de l'Estat, tributant com tots els ciutadans, no és just que hom li exigeixi una tributació superior a les seves possibilitats econòmiques, com es fa ara amb la contribució industrial considerablement carregada i amb l'afegidura de l'impost d'utilitats sobre els ingressos bruts. Aquesta injustícia inicial és potser el motiu principal de què hom amagui els seus ingressos veritables, fent-ho no amb l'afany insà d'eximir-se d'un deure, sinó perquè és impossible de pagar tot el que ens demanen. Quedem, doncs, en què el llibre de vendes ens fastigueja a nosaltres i no beneficia al fisc, ja que pot ésser fàcilment trucat; és a dir, que no té cap raó d'existència. La seva supressió seria fàcil si les entitats representatives de l'estament mèdic—el nostre Sindicat, per exemple—ho demanen, fonamentant-ho degudament, al ministre de Finances que, per sort, ja no és l'home del superàvit, En Calvo Sotelo. La supressió del llibre de vendes hauria d'anar acompanyada de la de l'impost d'utilitats i una gestió en aquest sentit no seria sobrerera. D'altres estaments socials—els obrers els primers—ja l'han demanada.

¹ Per excés d'original no fou possible de publicar aquest article en els números anteriors.